

РЕШЕНИЕ

№ 2741

гр. София, 23.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 13.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **2145** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. с чл.187 от ЗДДС.

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място] срещу Заповед за налагане на ПАМ № ФК-С-913-0086712/03.02.2021 година на НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“ ОПЕРАТИВНИ ДЕЙНОСТИ“ В ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП- [населено място].

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на обжалваната заповед. Твърди се, че при проверката органите по приходите са се легитимирали със служебни карти, без да е представена заповед, от която да е видно, че същите могат да извършват проверки. Посочва се още, че заповедта е издадена в нарушение на нормата на чл.26 от АПК защото административният орган не е уведомил дружеството, че започва процедура по издаване на заповед за налагане на ПАМ още повече, че същата е издадена преди да е издадено наказателното постановление и на практика жалбоподателят е лишен от възможността да заплати наложената санкция и да поиска прекратяване на изпълнението на ПАМ. Твърди се още, че е нарушението е извършено от служителя, който е бил на касата, а не от оспорващото дружество, липсват мотиви относно продължителността на срока, а наред с това установената положителна разлика може да се дължи на различни причини. Иска се отмяна на заповедта и се претендират сторените по делото разноски

В съдебно заседание, оспорващото дружество- [фирма] [населено място] редовно и своевременно призован , не изпраща представител.

Ответникът по оспорването-НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“ОПЕРАТИВНИ ДЕЙНОСТИ“ В ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП- [населено място], редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Р. ,редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена и заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адвоката и моли да бъде редуцирано. Подробни съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 2297/12.06.2018 година на Изпълнителен директор на НАП Я. Н. Я. е назначен за държавен служител на длъжността- Инспектор по приходите в ЦУ на НАП, Главна дирекция “Фискален контрол“, Сектор“ Мобилни групи“, считано от 18.06.2018 година.

Със Заповед № 2286/12.06.2018 година на Изпълнителен директор на НАП- [населено място] Е. М. е назначен за държавен служител на длъжността- Инспектор по приходите в ЦУ на НАП, ГД“ Фискален контрол“, считано от 18.06. 2018 година.

Със Заповед № 3766/25.09.2019 година на Изпълнителен директор на НАП Л. П. Х. е преназначен на длъжността- Началник на отдел с ранг-І младши за държавен служител в ЦУ на НАП в Главна дирекция“ Фискален контрол“, Дирекция“ Оперативни дейности“, Отдел“ Оперативни дейности“, считано от 01.10.2019 година.

Със Заповед №ЗЦУ-1148/25.08.2020 година, Изпълнителен директор на НАП определил Директорите на Дирекция“ Контрол“ в Териториалните дирекции на НАП и Началниците на отдели“ Оперативни дейности“ в Дирекция“ Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП да издават заповеди за налагане на ПАМ- запечатване на обект по чл.186 от ЗДДС, включително да отнемат в полза на държавата ползването фискално устройство и да отнемат правото на лицето до интегрираната автоматизирана система за управление на търговската дейност по чл.186,ал.1 от ЗДДС, както и заповеди по чл.28 от ЗАРДИДСНПНП за преустановяване на дейност и запечатване на предприятията на лице , което извършва дейност по чл.2,ал.1 в нарушение на условие , установено в Глава Втора или без регистрация в същия закон.

На 24.01.2021 година в 11,10 часа органи по приходите в Главна дирекция “Фискален контрол“ [населено място] извършили проверка в обект- Газостанция“ В.“, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] [населено място]/ като обектът представлява Газостанция и при проверката е установено ,че при извършване на контролна покупка от Я. Н. Я.- инспектор по приходите на стойност 7,05 лева на гориво- автогаз -7,66 литра не е издаден фискален касов бон от монтираното и в работен режим фискално устройство /ЕКАПФ/ в обекта, нито от кочан с ръчни касови бележки. Покупката е извършена преди легитимацията на проверяващите, заплатена в брой в лева, като сумата е приета от Б. И. А.- работник в Газостанция “В.“ за сметка на [фирма] и след легитимацията на проверяващите от ФУ е отпечатан КЛЕН за 24.01.2021 година, от който е установено, че сумата от 7,05 лева не е регистрирана

чрез издаване на касова бележка в момента на плащане на сумата. При проверката е изброена касовата наличност на касата в обекта за ФУ и е съставен опис на парите, при което е установено, че парите в касата са 269 лева, разчетената касова наличност от монтираното в обекта фискално устройство, съгласно Дневен отчет № 007127/24.01.2021 година е в размер на 196,68 лева и при съпоставка на двете стойности е установена положителна разлика в касовата наличност в размер на 72,32 лева.

Проверката е извършена в присъствието на служител на оспорващото дружество-продавач – консултант, а резултатите от проверката са обективирани в Протокол за извършена проверка.

Въз основа на установеното, на 15.02.2021 година срещу оспорващото дружество е съставен АУАН за извършено нарушение на чл.118,ал.1 от ЗДДС.

На 03.02.2021 година ответникът по оспорването–Началник отдел “Оперативни дейности“ в Главна дирекция “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП издал оспорената Заповед №ФК-С 913-0086712,с която наложил на, К. Тех““Е.-гр.С. ПАМ по реда на 186,ал.1,т.1, б.“ а“ от ЗДДС запечатване на търговски обект- Газостация, находящ се в [населено място], [улица], № 125 стопанисван от оспорващото дружество и забрана за достъп до обекта за срок от 14 дни.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, както и доказателства, че лицето, издало заповедта е заемало длъжността-Началник отдел “Оперативни дейности“ при Главна дирекция“ Фискален контрол“, както и длъжностните характеристики на лицата, участващи в проверката.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София- град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.145,ал.1 от АПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от оспорване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспорената заповед за налагане на ПАМ ФК-С913-0086712/03.02.2021 година на Началник отдел“ Оперативни дейности“ в Главна дирекция “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП- [населено място] представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК/така наречените условия за редовно действие на административните актове. При проверката, съдът следва да прецени дали актът е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуалноправните и материално-правните предпоставки за издаването му и съобразен ли е актът с целта на закона.

В разглеждания случай, оспорената заповед е издадена от компетентен орган-това е Началник отдел “Оперативни дейности“ в Главна дирекция “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП- [населено място], на когото изрично като орган по приходите е предоставено правото да налага ПАМ по реда на чл.186 от ЗДДС. Наред с това по силата на чл.7,ал.1,т.3 от ЗНАП, Началник отдел е посочен за орган по приходите. От приложените по делото доказателства е видно, че лицето Л. П. Х. заема длъжността- Началник отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП. Нещо повече дори, налице и изрично оправомощаване от страна на Изпълнителен директор на НАП- Началник отдел

“Оперативни дейности“ в Главна дирекция“ Фискален контрол“ да налага ПАМ по реда на чл.186 от ЗДДС. Нормата на чл.186,ал.3 от ЗДДС сочи, че налагането на ПАМ се извършва с мотивирана заповед на органа по приходите или оправомощено от него длъжностно лице, при което достатъчно е и без изрично овластяване на Началник отдел “Оперативни дейности“ в Главна дирекция “Фискален контрол“ по силата на закона същият да издаде заповед за налагане на ПАМ, защото той е орган по приходите съгласно нормата на чл.7,ал.1,т.3 от ЗНАП. В конкретната хипотеза освен като орган по приходите Началник отдел “Оперативни дейности“ в Главна дирекция“ Фискален контрол“ при ТД на НАП притежава и изрично оправомощаване от Изпълнителен директор на НАП да налага ПАМ по реда на чл.186 от ЗДДС. От своя страна, самият Изпълнителен директор на НАП е орган по приходите по аргумент от нормата на чл.7,ал.1,т.1 от ЗНАП, при което и в хипотезата на оправомощаване от органа по приходите на конкретно длъжностно лице е налице надлежна компетентност. В най-общ смисъл, компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически /административни актове/,компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Най-често, компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първо то основание за оспорване на административните актове-чл.146,т.1 АПК/.

Заповедта отговаря на изискванията за форма,и съдържа предвидените в чл.59 АПК задължителни реквизити,с означение на правните основания по издаването и-чл.186,ал.1,г.1,б.”а” и чл.186,ал.3 от ЗДДС. Мотивирана е, като органът е посочил защо и въз основа на какво определя срок от 14 дни за запечатване на търговския обект и забрана за достъп до него. В редица свои съдебни решения ВАС е приел, че излагането на мотиви в заповедта по [чл. 186, ал. 1 от ЗДДС](#) във връзка с определяне продължителността на срока на наложената ПАМ е задължително, за да може да се извърши преценка за съответствието на акта с целта на закона в изпълнение на наяискването на [чл. 146, т. 5 от АПК](#). В конкретния случай, на първо място органът, издал заповедта изрично е посочил и мотивирал защо определя този срок- продължителността на срока в заповедта е определена с оглед начина и вида на организиране на отчетността, които са довели до извършеното деяние и индиректно със степента на неговата обществена опасност, оспорващото дружество отдавна извършва търговска дейност и е наясно с конкретните изисквания за нея и с начина на организация на същата и въпреки, че е запознат с изискванията за този вид дейност, той е допуснал и извършил административно нарушение, с което се засяга основният ред при тази дейност, а това означава ,че създадената организация в този търговски обект няма за цел и не води до изпълнение на установените правни регламенти и от доказателствата може да се направи обосновано предположение, че търговецът [фирма] е имал цел да се отклони от данъчно облагане- което винаги води до негативни последици за фиска и именно поради това съществува възможност

за извършване на ново нарушение/ индиректно до отклонение от данъчно облагане, от което за фиска на държавата ще произлязат значителни и трудно поправими вреди, срокът на наложената ПАМ е съразмерен на извършеното и е съобразен с целената превенция за преустановяване на лошите практики в обекта и с необходимото време за създаване на нормална организация за отчитане дейността на търговеца, характерът на упражняваната дейност, вида на обекта- Газостанция със значителна посещаемост от хора, както и потенциал за извършване на други нарушения, стопанисваният от търговеца обект е популярен с потенциална възможност за реализиране на значителни обороти и липсата на издавани касови бележки,накърнява съществено държавния интерес и фискалната политика в страната и причинява значителни и трудно поправими вреди, тъй като не позволява да бъдат проверени извършените от него продажби, укрива реализираните си обороти и като последица се явява и неправилно определяне на дължимите налози и пречатства присъщата контролна дейност на приходната администрация и създадената организация в този търговски обект няма за цел и не води до изпълнение на установените правни регламенти и една от целите на търговеца е именно отклонение от данъчно облагане, което води винаги до негативни последици за фиска, а срокът за налагане на ПАМ е съразмерен с извършеното и съобразно превенцията за преустановяване на лошите практики в обекта, както и с необходимото време за създаване на нормална организация за отчитане дейността на търговеца и поради тази причина с оглед вида на вредата/ която се цели да се предотврати ПАМ, както и съобразно обстоятелствата, довели до нея/ организацията, създадена в обекта, органът е посочил, че административният акт и неговото изпълнение не засягат права и законни интереси в по- голяма степен от най- необходимото за целта, за която същият се издава. В този смисъл, в заповедта органът е посочил мотиви защо запечатването на обекта е за този срок. Друг е въпросът дали този срок съответства на целта на закона, но така изложеното не може да доведе до липса на мотиви в посока не само определения срок , но и изобщо мотиви.

При издаването на заповедта, административният орган е спазил процесуалноправните разпоредби на АПК-в посока събиране на доказателства за това дали на дата 24.01.2021 година в 11,10 часа при извършена контролна покупка на 7,66 литра гориво- автогаз не е издадена фискална касова бележка за сумата от 7,05 лева от монтираното и работещо фискално устройство в обекта, обсъдил е събраните в хода на проверката доказателства/и така по този начин е изпълнил вмененото му задължение да събере и оцени всички доказателства в хода на административното производство.Нещо повече дори-не е налице нарушение на чл.26 от АПК, но дори и да се приеме , че има нарушение на нормата на чл.26 от АПК, то това нарушение не е съществено, защото то е несъществено, с оглед липсата нарушаване или ограничаване правото на защита на оспорващото дружество, защото то е имало възможност да изложи възраженията си в жалбата по делото и в хода на съдебното производство по спора, включително да иска и представи доказателства по тях. Резултатите от проверката , обективирани в протокола за извършена проверка са възпроизведени в оспорения акт без съществени допълнения или изменения в предмета на административното производство и фактите по случая, като няма доказателства за различна фактическа обстановка, от приетата от административния орган, което не налага формиране на други правни изводи, различни от тези в процесния акт.

Разпоредбата на чл.186, ал.1 от ЗДС изрично сочи, че ПАМ-Запечатване на обект за срок до 30 дни се налага на лице независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, което не е изпълнило задължението си посочено в точка едно от същия текст в това число по буква“ а“ – не спази реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба; Налагането на ПАМ по силата на закона може да се налага наред със санкцията на лицето, налагана по административно-наказателен ред ,а наред с това административната отговорност е самостоятелна и независима от административно-наказателната на същото лице, защото двете отговорности/като вид юридическа отговорност/са независими и самостоятелни такива и не се намират в отношение на поглъщане. ПАМ са различни от административните нарушения и от административните наказания. Административната принуда е психическо или физическо въздействие върху съзнанието и поведението на адресатите на административно-правната норма, тя е правова принуда/нормативно установена е/,вид държавна принуда и се реализира с индивидуални административни актове, които имат персонално определени адресати. ПАМ са действия по прилагането на диспозицията на административно-правната норма, а административните наказания-са действия по прилагане на нейната санкция, административните наказания се прилагат само при извършено административно-нарушение, а ПАМ и при опасност от нарушения и дори за предотвратяване на вредните последици от юридически събития/бедствия, епидемии и други/.Принудителните административни мерки имат временен характер и не са вид наказание. Настоящото производство е административно, а не административно- наказателно. Следва да бъде отбелязано, че наказателните постановления се обжалват по реда на ЗАНН пред съответния районен съд, който е първа инстанция, още повече, че от една страна, наказателното постановление не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, а правораздавателен такъв и с издаването му се слага край на едно административно- наказателно производство. От друга страна, административните наказания се налагат от изпълнителни органи, на които е възложена юрисдикционна компетентност-действат като особени юрисдикции и се подчиняват на правния режим на съответната съдебна система. При реализиране на тази специална правораздавателна компетентност за случая, административно-наказващите органи са извадени от системата на изпълнителните органи и имплицитно са включени в системата на съдебната власт/образно казано с оглед на дейността, а не институционално, тъй като самата Конституция не предвижда създаването на особени юрисдикции/.Дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на административно наказателна отговорност макар и да представлява административна дейност, не може да обуслови наличие на преюдициалност между заповедта за налагане на ПАМ и наказателното постановление. Наказателното постановление не е административен акт, то винаги и безусловно е правораздавателен акт, с който се слага край на едно административно- наказателно производство. Правната уредба на НП се съдържа в ЗАНН, а не в АПК и в ЗАНН няма препращане към АПК относно издаването, съдържанието и обжалването на НП. Дори и да е издадено от некомпетентен орган, наказателното постановление не се обявява за нищожно, а се отменя като незаконосъобразно/ аргумент от разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, според която правомощията на районния съд са да отмени, да потвърди или измени наказателното постановление, а не да го обяви за нищожно. С АУАН се установява нарушението и нарушителят, а с НП се ангажира административно наказателната отговорност на нарушителя. АУАН се съставя от определени длъжностни лица и има задължителни реквизити, посочени в чл.42 от ЗАНН.

Реквизитите на наказателното постановление са посочени в чл.57 от ЗАНН, а издателят на наказателното постановление е посочен в съответния закон/ какъвто е процесният случай. И АУАН, не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 от АПК, а се подчинява на правната уредба на ЗАНН и в частност следва да отговаря на изискванията на чл.42 от ЗАНН и най-същественото за АУАН е това ,че с него се поставя началото на едно административно-наказателно производство, което е различно от производството по издаване на индивидуални административни актове. На следващо място, при казаното по- горе, налагането на ПАМ по реда на чл.186 от ЗДДС не е обвързано от обстоятелството дали срещу нарушителя е издадено Наказателно постановление. Законодателят не е поставил изискване да има съответствие между отразеното в Наказателното постановление и Заповедта за налагане на ПАМ.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващото дружество, че първо следва да се констатира нарушението и след това да се издаде АУАН и едва след като е издадено Наказателно постановление, органът може да пристъпи към издаване на Заповед за налагане на ПАМ, защото законът не поставя такова изискване и такава преюдициалност, посочена от процесуалния представител на оспорващото дружество. Обстоятелството, че по силата на чл.187 от ЗДДС е предоставена възможност на проверяваното лице да заплати наложената имуществена санкция и по този начин да осуети изпълнението на наложената ПАМ не води до извод, че административният орган е обвързан с издаване на наказателното постановление, още повече ,че в конкретната хипотеза, органът не е допуснал предварително изпълнение на заповедта и съответно на това до влизане в сила на заповедта по никакъв начин не е възпрепятствано оспорващото дружество да се възползва от посочената в нормата на чл.187 от ЗДДС възможност. Нещо повече дори изрично в заповедта органът е посочил, че запечатването на обекта следва да се извърши след влизане в сила на заповедта.

При издаване на Заповедта ответникът по оспорването е спазил материално- правните разпоредби на ЗДДС.

Административното производство се е развило след като органи по приходите при извършена контролна покупка на гориво- автогаз- 7,66 литра на стойност 7,05 лева и за която не е издадена касова бележка от монтираното и регистрирано в обекта Фискално устройство, като при проверката още е установено, че е налице положителна разлика в касата- установена наличност в касата 269 лева, а регистрирана в КЛЕН – 198,68 лева и констатирана положителна разлика в размер на 72,32 лева. Проверката е способ за извършване на данъчно – осигурителен контрол по аргумент от разпоредбата на чл.110,ал.1 от ДОПК. Проверката е съвкупност от действия на органите по приходите относно спазването на данъчното и осигурителното законодателство. С проверка могат да се установяват определени факти и обстоятелства от значение за задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски.С проверка не се установяват задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски на проверяваното лице.Проверката се извършва от органите по приходите, без да е необходимо изрично писмено възлагане. В тази насока, неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващото дружество, че органите, извършили проверката не са изрично овластени да извършват проверки, още повече, че от доказателствата по делото е видно, че лицата, които са извършили проверката са били органи по приходите и съгласно Длъжностната им характеристика същите са имали права и задължения като органи по приходите в това число и да извършват проверки. Правилата по **чл. 8** не се прилагат, когато е налице възлагане от изпълнителния директор или упълномощено от него лице. За резултата от проверката се съставя протокол,когато

в закон не е предвиден актът, с който проверката трябва да завърши. По силата на алинея 6 на чл.110 от ДОПК,когато в закон не е предвидено друго, срокът за извършване на проверките не може да бъде по-дълъг от 6 месеца от датата на първото процесуално действие, което се удостоверява с протокол или връчено искане по [чл. 37, ал. 3](#). Ако 6-месечният срок се окаже недостатъчен, той може да бъде продължен до 6 месеца с резолюция на органа, възложил проверката. Когато за резултатите от проверката се съставя протокол, същият се предоставя на лицето в 7-дневен срок от извършването ѝ. От своя страна, органът по приходите, извършил проверката е отразил същата в Протокол за извършена проверка от същата дата, който е съставен на място ,подписан е от органите по приходите и от служител на оспорващото дружество. Следва да се отбележи, че съгласно чл.50,ал.1 от ДОПК протоколът, съставен по установения ред и форма от орган по приходите или служител при изпълнение на правомощията му е доказателство за извършените от и пред него действия и изявления и установените факти и обстоятелства. Протоколът за извършената проверка е съставен в писмена форма и е със съдържанието, посочено в нормата на чл.50,ал.2 от ДОПК- номер и датата на съставянето му, името и длъжността на органа, който го е съставил, и на органите, които са извършили действията, имената, адресите и качеството на лицата, които не са органи по приходите и са участвали или присъствали при извършване на действията, индивидуализиращите данни за проверяваното лице, датата и мястото на действията, времето, когато са започнали и завършили действията, извършените действия, установените факти и обстоятелства, събраните доказателства, направените искания, бележки и възражения, ако има такива, пред кой орган и в какъв срок могат да се обжалват действията, ако това е допустимо. Протоколът се подписва от органа, който го е съставил и от проверяваното лице, съответно от неговия представител или пълномощник, член на орган на управление, работник или служител, като се отбелязва в какво качество го подписва, и му се предоставя незабавно екземпляр от протокола, като екземпляр от протокола се предоставя на проверяваното лице.

В конкретния случай, административният орган е посочил, че на дата 24.01.2021 година в 11,10 часа органи по приходите в Главна дирекция “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП- [населено място] извършили проверка в обект- Газстанция“ В.“,стопнасиван от оспорващото дружество и находящ се в [населено място],ул“Л.“,№125, при която констатирани,че в обекта има монтирано и регистрирано фискално устройство , като при покупка на 7,66 литра гориво- автогаз на стойност 7,66 лева не е издадена касова бележка от монтираното фискално устройство в обекта или от кочан. Положителният факт-наличие на издадена касова бележка от регистрирано и монтирано фискално устройство и отговаряща на изискванията на чл.26 от Наредбата следва да бъде установен и е в тежест на търговеца- задължено лице, а не на органа по приходите,тъй като липсата на касова бележка е отрицателен факт. В конкретния случай от доказателствата по делото е видно, че такава касова бележка на дата 24.01.2021 година в 11,10 часа на стойност 7,05 лева изобщо не е издадена.

Предпоставка за налагането на този вид П. наличието на административно нарушение, изразяващо се в липса на издадена касова бележка,отговаряща на изискванията и издадена от монтирано и регистрирано в обекта фискално устройство. Тежестта за доказване на това нарушение е на издателя на акта, а именно на Началник отдел“Оперативни дейности“при Главна дирекция“ Фискален контрол“ при ЦУ на НАП- [населено място].Съгласно [чл. 118, ал. 3 от ЗДДС](#) фискалната касова бележка е хартиен документ,регистриращ продажба/доставка на стока или услуга в търговски обект, по която се плаща в брой, с чек, с ваучер, с

банкова кредитна или дебитна карта, издаден от въведено в експлоатация фискално устройство, от одобрен тип, в случая-електронен касов апарат с фискална памет (ЕКАФП). Издаването на такава фискална бележка е задължение на всяко лице, извършващо продажби на стоки или услуги в търговски обект по аргумент от чл. 25, ал. 1, т. 1 вр.с чл. 3, ал. 1 от Наредба №Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства. От своя страна, в чл.7 от Наредбата е въведено задължение [javascript:y1\(\)](#) за лицата по [чл. 3](#) да монтират, въведат в експлоатация и използват регистрирани в НАП ФУ/ИАСУТД от датата на започване на дейността на обекта. Не се допуска извършване на продажба на стоки и услуги от лицата по [чл. 3](#) без функциониращи ФУ/ИАСУТД, освен в случаите, посочени в тази наредба. В чл.26 от Наредбата са визирани реквизитите на касовата бележка .

Редът за отчитане и регистриране на продажбите в търговските обекти е регламентиран в НАРЕДБА № Н-18 ОТ 13 ДЕКЕМВРИ 2006 Г. ЗА РЕГИСТРИРАНЕ И ОТЧИТАНЕ НА ПРОДАЖБИ В ТЪРГОВСКИТЕ ОБЕКТИ ЧРЕЗ ФИСКАЛНИ УСТРОЙСТВА. В чл.3 от същата изрично е посочено,че всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него продажби на стоки или услуги в или в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство, освен когато плащането се извършва чрез кредитен превод, директен превод, директен дебит или наличен паричен превод, извършен чрез доставчик. В чл.7 от Наредбата е доуточнено, че лицата по чл. 3 са длъжни да монтират, въведат в експлоатация и използват регистрирани в НАП ФУ/ИАСУТД от датата на започване на дейността на обекта. Не се допуска извършване на продажба на стоки и услуги от лицата по чл. 3 без функциониращи ФУ/ИАСУТД, освен в случаите, посочени в тази наредба. Не се допуска работа с ФУ/ИАСУТД от лицата по чл. 3 без изградена дистанционна връзка с НАП, освен в случаите, посочени в тази наредба. Легално определение на понятието фискално устройство е дадено в параграф 1,т.40 от ДР на ЗДДС,според която. "[Фискално устройство](#)" е устройство за регистриране и отчитане продажби на стоки или услуги чрез издаване на фискални касови бележки и за съхраняване на данни за регистрираните обороти във фискална памет. Видовете фискални устройства са- електронните касови апарати с фискална памет (ЕКАФП), фискалните принтери (ФПр), електронните системи с фискална памет (ЕСФП) за отчитане на оборотите от продажби на течни горива чрез одобрени по смисъла на [Закона за измерванията](#) средства за измерване на разход, фискалните устройства, вградени в автомати на самообслужване (ФУВАС).

От приложното поле на Наредбата са изключени лицата, които осъществяват дейностите,визирани в чл.4 от Наредбата/а доказателства,че търговецът попада в изключенията/ по делото не се съдържат.В чл.25 от Наредбата е посочено, че независимо от документирането с първичен счетоводен документ задължително се издава фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД за всяка продажба на лицата- по [чл. 3, ал. 1](#) - за всяко плащане с изключение на случаите, когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод по [чл. 3, ал. 1](#); по [чл. 3, ал. 2](#) - за всяко плащане, включително за платените чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод по [чл. 3, ал. 1](#). Съгласно чл.25,ал.3 от Наредбата,фискалната касова бележка в случаите по ал. 1 се издава при извършване на плащането. Лицата по [чл. 3](#) са длъжни едновременно с получаване на плащането да предоставят на клиента издадената фискална касова бележка. При продажби по [чл. 3, ал. 8](#) фискалната касова бележка се визуализира на контролния дисплей на ФУВАС.

Данни от всяка фискална касова бележка се предават автоматично от ФУ/ИАСУТД по дистанционната връзка към НАП съгласно [приложение № 17](#). В чл. 26, ал.1 от Наредбата са визирани реквизитите на касовата бележка, фискалната касова бележка от ФУ трябва да бъде четима, да съответства на образеца съгласно [приложение № 1](#) и да съдържа задължително следните реквизити- наименование и адрес за кореспонденция на лицето по [чл. 3](#), наименование и адрес на търговския обект, а когато не е налице стационарен обект - текст "БЕЗ СТАЦИОНАРЕН ОБЕКТ", пореден номер на касовата бележка, идентификационен номер по [чл. 84 ДОПК](#) на лицето по [чл. 3](#), идентификационен номер по [ЗДДС](#) за регистрираните по [ЗДДС](#) лица, име или номер на касиера, наименование на стоката/услугата, код на данъчна група, количество и стойност по видове закупени стоки или услуги, обща сума за плащане и начин/и на плащане, дата и час на издаване, графично фискално лого съгласно [приложение № 18](#) и текст "ФИСКАЛЕН Б.", индивидуални номера на ФУ и фискалната памет, номер касово място за лицата по [чл. 6](#), работещи с контролна лента на електронен носител (КЛЕН), номер на обекта при ЕСФП, контролно число на документа, номер и дата на фактура при плащане по доставка с непрекъснато изпълнение, за която има издадена фактура, двумерен баркод (QR код), с изключение на фискална касова бележка, която се издава и визуализира само на дисплей на ФУВАС, без да се издава хартиен документ, уникален номер на продажбата съгласно [приложение № 29](#), когато се използва софтуер за управление на продажбите.

На първо място, за осъществяване състава на административното нарушение по [чл. 186, ал. 1.б. "а" от ЗДДС](#) е необходимо да е установявана причината за възникване на задължението за монтиране на фискално устройство. Легално определение на понятието "търговски обект" е дадено в параграф 1, т.41 от ДР на ЗДДС, според която. "[Търговски обект](#)" е всяко място, помещение или съоръжение (например: маси, сергии и други подобни) на открито или под навеси, във или от което се извършват продажби на стоки или услуги, независимо че помещението или съоръжението може да служи същевременно и за други цели (например: офис, жилище или други подобни), да е част от притежаван недвижим имот (например: гараж, мазе, стая или други подобни) или да е производствен склад или превозно средство, от което се извършват продажби. От доказателствата по делото е установено, че оспорващото дружество е бил задължен субект да има регистрирано и монтирано в обекта фискално устройство, още повече, че в този обект са извършвани продажби, приемали са се пари в брой за извършените продажби, за което свидетелства и монтираното фискално устройство в търговския обект-газстанция, като от представения КЛЕН на дата 24.01.2021 година е видно, че такава касова бележка с посочената стойност не е издавана, при което безспорно е налице неиздаване на касова бележка.

В конкретния случай и при така наличните доказателства е установено по безспорен начин осъществявана търговска дейност/ продажби/ от страна на оспорващото дружество на посочената в заповедта дата 24.01.2021 година, която е основание за наличие на фискално устройство, монтирано в обекта и регистрирано в НАП, като такава устройство има регистрирано в обекта, но не е издадена касова бележка. В този смисъл реално ощетяване на фиска е налице, което от своя страна води до съответствие на ПАМ с целта на закона-да се преустановяват действия, които биха довели до извършване на нарушения и да се защити фискалът от укриване и неотчитане на приходи. Налице е и съразмерност на наложената ПАМ с твърдяното за извършено нарушение- констатирано е за първи път, а запечатването на обекта е за срок от 14 дни, а при казаното по-горе налице и ощетяване на фиска в посока укриване на приходи и то и наличието на монтирано устройство в

обекта, което е свързано дистанционно с НАП и, води до отклонение от данъчно облагане и то в значителни размери, което е обусловило налагане на тази мярка и то в посочения срок от 14 дни, още повече, че е установена положителна разлика между отчетените продажби и наличността в касата в размер на 72,32 лева/ което сочи на трайност на неиздаване на касови бележки, а не инцидентно. В тази насока неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващото дружество, че установената касова наличност повече - пари в касата може да се дължи на различни събития- служебно въведени суми или други причини, защото ако сумата е служебно въведена в касата, то това е следвало да намери отражение в отчета чрез операциите- служебно въведени суми, а такива доказателства по делото не се съдържат. На следващо място, неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващото дружество, че административно- наказателна отговорност следва да носи лицето, което не е издало касова бележка и в случая това е служителят, защото задължението за издаване на касови бележки е на всеки търговец, а не на всяко лице, което работи при търговеца. Самото задължение на лицето, което осъществява продажби следва да е залегнало в длъжностната му характеристика и търговецът, който е работодател е следвало да въведе ясни права, задължения и отговорности на лицето- продавач и то залегнали в Длъжностната му характеристика. На следващо място отново процесуалния представител на оспорващото дружество смесва административната принуда с административното наказание, които при изразеното по- горе в решението не са и няма как да са тъждествени. Дали ще бъде ангажирана административно-наказателната отговорност на лицето- продавач или не, не и не може да бъде основание за незаконосъобразност на издадената заповед.

В редица свои съдебни решения ВАС е приел, че излагането на мотиви в заповедта по [чл. 186, ал. 1 от ЗДДС](#) във връзка с определяне продължителността на срока на наложената ПАМ е задължително, за да може да се извърши преценка за съответствието на акта с целта на закона в изпълнение изискването на [чл. 146, т. 5 от АПК](#). В конкретния случай, не е налице нарушаването на принципа на съразмерност на наложената мярка с извършеното нарушение, като при казаното по-горе в заповедта се съдържат мотиви защо се налага запечатването на обекта за този срок от 14 дни. Твърдението на процесуалния представител на оспорващото дружество, че запечатването в този срок ще доведе до значителни и трудно поправими вреди, е въпрос, който следва да бъде обсъждан при съдебен контрол на допуснатото предварително изпълнение на заповедта, а не в настоящото, но въпреки това, настоящият съдебен състав намира, че посоченият срок от 14 дни не е несъразмерен на извършеното нарушение и не е в несъответствие с целта на закона. В този смисъл са редица съдебни решения на ВАС, измежду които и **Решение № 8760 от 28.06.2018 г. на ВАС по адм. д. № 2698/2018 г., I о., докладчик председателят С. А., Решение № 7662 от 8.06.2018 г. на ВАС по адм.д.№ 1108/2018 г., I о., докладчик председателят М. Д. Решение № 4721 от 12.04.2018 г. на ВАС по адм. д. № 9499/2017 г., I о., докладчик председателят М. Д./** още повече, че не само не е издадена касова бележка за сумата от 7,05 лева, но е и установена положителна касова наличност в размер на 72,32 лева, която не е отчетена във фискалното устройство.

Цитираната съдебна практика в жалбата изобщо не може да намери приложение, защото тя касае хипотезата на издаване на касова бележка, но с маркирани различни продукти от закупените, а не изобщо неиздадена касова бележка- каквато е конкретната хипотеза.

От всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира ,че наложената ПАМ- запечатване на обект на оспорващото дружество за срок от 14 дни по реда на чл.186,ал.1,т.1,б.” а от ЗДДС и забрана за достъп до обекта за същия срок е правилно наложена, което от своя страна води до извод, че оспорената заповед отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявеното срещу нея оспорване.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващото дружество за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на ответника по оспорването следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определено по реда на чл.37 от ЗПП.

В [Тълкувателно решение № 3 от 13.05.2010 г. по Тълкувателно дело № 5/2009 г.](#) на Общото събрание на ВАС, е посочено, в случаите, в които съдът отхвърли оспорването или оспорващият оттегли жалбата си, страната дължи заплащане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, когато административният орган е представляван от юрисконсулт в съдебно-административното производство. Конкретният размер на възнаграждението следва да се преценява към момента на възникване на основанието за присъждане на разноските, т.к. съдът прилага действащата към момента на осъществяване на правопораждащия факт нормативна уредба. Настоящият съдебен състав намира искането за присъждане на разноски в полза на ответника по оспорването за основателно. Това е така, защото съгласно [чл. 143, ал. 4 АПК](#),когато съдът отхвърли оспорването или оспорващият оттегли жалбата, подателят на жалбата заплаща всички направени по делото разноски, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно наредбата по [чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата](#), ако другата страна е ползвала такъв. В съответствие с [Тълкувателно решение № 3 от 13.05.2010 г. по тълк. дело № 5/2009 г.](#) О. на ВАС, страната дължи заплащане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, когато административният орган е представляван от юрисконсулт в съдебно-административното производство. Между страните не се спори, че ответникът по оспорването е представляван в процеса от юрисконсулт Р., която е притежавала валидно учреден представителен мандат и е осъществила предоставените и процесуални права в пълен обем. Тъй като правната защита на страната е осъществена от юрисконсулт, приложима в конкретната хипотеза е нормата на [чл. 78, ал. 8 ГПК](#). **В ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 8710 ОТ 05.07.2017 Г. ПО АДМ. Д. № 6178/2017 Г., VII ОТД. НА ВАС е посочено**,че процесуалното законодателство допуска страните в гражданското и административното производство да бъдат представлявани от пълномощници, които упражняват процесуалните права и изпълняват процесуалните им задължения. Не всяко лице може да бъде пълномощник в процеса, а само лице, което отговаря на изискванията на [чл. 32 ГПК](#), като за гражданите то може да бъде адвокатът, родителите, децата или съпругът на страната. За юридическите лица и едноличните търговци, освен адвокатите, пълномощници могат да са и юрисконсултите или други техни служители с юридическо образование, респективно законът позволява страна в съдебното производство да получи правна защита не само от адвокат, но и от юрисконсулт. При все, че е налице идентичност на осъществяваните процесуални функции, с оглед разликите в правния статут на юрисконсулта, съответно на адвоката, законодателят е установил различен механизъм за определяне на дължимите възнаграждения като разходи за осъществената процесуална защита. Нормата на [чл. 143, ал. 4 АПК](#) предписва, че когато съдът отхвърли оспорването или оспорващият оттегли жалбата, подателят на жалбата заплаща всички направени по делото разноски, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно наредбата по [чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата](#), ако другата страна е ползвала такъв. А

разпоредбата на [чл. 78, ал. 8 ГПК](#) предвижда, че когато страната е била защитавана от юрисконсулт, размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 ЗПП](#). Противно на възприетото от АССГ, от разпоредбата на [чл. 143, ал. 4 АПК](#) не може да се извлеча аргумент, че е налице специална уредба, която регламентира заплащането на разноски на административния орган и по въпроса за правото на разноски е недопустимо препращане към [ГПК](#).

Отговорността за разноски, както и всеки друг вид отговорност в правото като фактически състав не може да се тълкува разширително, а само точно, според точния смисъл на правните понятия. Процесуалният закон предвижда възможност за присъждане на разноски по [чл. 78, ал. 8 ГПК](#) при установено осъществяване на процесуално представителство от юрисконсулт в допустимите хипотези. И доколкото законът допуска административният орган да упълномощи служител с юридическо образование за осъществяване на защитата по делото, то и представляваният правен субект има право на разноски, които изрично са предвидени в процесуалноправната норма. Прилагайки субсидиарно разпоредбата на [чл. 78, ал. 8 ГПК](#), съдът присъжда възнаграждение не в полза на юрисконсулта, а в полза на юридическото лице, което е защитавано от него, респективно в чиято структура се намира представляваният по този начин административен орган. След като възнаграждението се дължи не на юрисконсулта, а на бюджета на административния орган, който той представлява, реалното му заплащане е ирелевантно за реализиране на отговорността за разноски за загубилата делото страна по спора. При правна защита, осъществена от юрисконсулт, страната не следва да доказва пряко направения разход, докато обратното е важно за всички случаи, в които се репарират разноски за адвокатско възнаграждение - ТР 6/2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Именно с оглед тези специфики на осъществяваното процесуално представителство, приравняването на юрисконсулта на адвоката досежно присъжданото възнаграждение е частично. В този смисъл виж: решение № 10/29.09.2016 г. по конст. дело № 3/2016 г. на Конституционния съд.

Съгласно [чл. 12, ал. 3 АПК](#) в производствата по този кодекс не се събират държавни такси и не се заплащат разноски, освен ако това е предвидено в него или в друг закон, както и в случаите на обжалване на административни актове по съдебен ред и при предявяване на иск по този кодекс. По производствата пред съда по административни дела се заплащат разноски от двете страни и се дължи присъждане на такива и на двете страни по общите правила за определяне на разноските, визирани в [чл. 78 ГПК](#). Препращането на [чл. 144 АПК](#) по въпросите за определяне на разноските по производството по административни дела по реда на [ГПК](#) е категорично и цялостно, с оглед идентичността в осъществяваното процесуално представителство. След като специалният административен закон не урежда детайлно и пълно материята за разноските, по тези въпроси следва да се прилагат субсидиарно нормите на [ГПК](#) в Глава осма, Раздел втори - Държавни такси и разноски. Следователно както в исковия граждански процес, така и в административния процес се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение съгласно [чл. 78 ГПК](#) и на жалбоподателя, и на ответника по жалбата. Последният, като страна в съдебното производство по административни дела, има право на разноски на общо основание при цялостно или частично отхвърляне на жалбата или при прекратяване на делото по силата на [чл. 78, ал. 3 и ал. 4 ГПК](#). **В тази връзка субсидиарно приложима е разпоредба на [чл. 78, ал. 8 ГПК](#) в редакцията ѝ, действаща към датата на постановяване на съдебния акт година и сочеща, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от**

юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от ЗПП](#). Разпоредбата на [чл. 37 ЗПП](#) препраща към [НЗПП](#), където в чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лева/ в

Съдът намира, че в полза на ответника по оспорването следва да бъде присъдено минимално възнаграждение в размер на 100 лева, тъй като делото не представлява правна и фактическа сложност и на практика е проведено само едно съдебно заседание, на което е взел участие юрисконсулт Р., при което определеният размер на възнаграждение-100 лева е справедлив и съответен на извършеното процесуално представителство по делото- оказаната правна помощ от юрисконсулта.

Съдебните разноси са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноси. Отговорността за разноси по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноси, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноси, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноси произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на [фирма]- [населено място] срещу **Заповед за налагане на ПАМ № ФК-С-913-0086712/03.02.2021 година на НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“ ОПЕРАТИВНИ ДЕЙНОСТИ“ В ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП- [населено място].**

ОСЪЖДА [фирма]-ГР.С. ДА ЗАПЛАТИ НА НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“ ОПЕРАТИВНИ ДЕЙНОСТИ“ В ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП- [населено място] СУМАТА ОТ 100 ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211 от АПК.

СЪДИЯ: